

Landsthinget havde den samme Ret til at gjøre sin Indflydelse gjældende som det andet Thing. Ja, uagtetlig, men jeg tror dog ikke, det kan mistydes, at det Thing — i dette Tilfælde er det Folkethinget — er stærkest, som siger Nei til Fordringer, der stilles fra Regjeringens og det andet Things Side. I dette Dieblik er det det andet Thing, som er stærkest; omvendt vilde det have været dette Thing, der, som det forekommer mig, vilde have havt de stærkeste Kort paa Haanden — for at tale saaledes —, naar det havde været Punkter, som vare indfattede fra det andet Things Side og her ikke kunde bifalbes. Men derfor kan det jo paa ingen Maade siges, at dette Thing ikke er istand til at gjøre nogen Indflydelse gjældende; det har jo oftere havt Leilighed til at faae Forandringer vedtagne paa Finantsloven. Jeg tvivler ikke om, at det maatte ogsaa vil kunne faae det denne Gang, naar det blot ikke var disse gamle Punkter, som det kom an paa. Faar vi ingen Finantslov, sagde den ærede Ordfører, saa er det til stor Skade for det Hele, for Land og for Folk, nedbrydende for Forfatningen og ikke til nogen Ære for Representationen. Det indrømmer jeg fuldstændig, og derfor kan jeg gjentagende beklage, at Udgiften, ialtfald for Dieblikket, er saa temmelig ringe til, at man faar en Finantslov. Det skulde glæde mig, om Udgifterne maatte blive lysere. Den ærede Ordfører var saa temmelig af den Formodning, at Forslaget vilde vende tilbage her til Thinget; ogsaa det kan jeg være enig med ham i, men om det saa ved den sidste endelige Forhandling ved Fællesudvalgets Virksomhed vil lykkes at naae til Overenskomst, vil Tiden vise. „Landsthinget havde ingen Andel i Dpløsningen“. Nei, det har det forsaavidt ikke, det er rigtigt nok; men det kan jo nok fortsaas, lynes jeg, at netop disse Dpløsninger fra den samme høitærede Regjering, som vi endnu have, vanskeliggjøre i en ikke saa ringe Grad Muligheden for Overenskomst mellem Thingene; thi det kan ikke negtes, at den høitærede Regjering ved de Midler, som Grundloven giver den i Hænde, har forsøgt at bøde den Modstand, som har fundet Sted fra Folkethingets Side angaaende de omtalte Livstøpninger paa Finantsloven. Det er ikke lykkedes, og man kan jo forresten vende det — havde jeg nær sagt — hvorledes man vil, saa vil det jo dog i en væsentlig Grad faae Udseende af, som det er den høitærede Regjering, der ved sin Seighed og Udholdenhed har formaaret at bøde Folkethingets Modstand. Jeg tror, at det mere vil faae Udseende af, som om det er Regjeringen, der har skaffet sig Gehør og faaet sin Villie ført igjennem ligeoverfor Folkethinget, end det egentlig er dette Thing her. Jeg kan derfor ikke Andet end udtale som min bestemte Formening, at den første eller rettere bedste Udfigt til en Overenskomsts Tilveiebringelse mellem Thingene vilde gives ved, om Regjeringens Ledelse

overtoges af Mænd, som stode fjernere eller mere uberørte af den sidste Rids politiske Strid. Jeg tror endog — for blot med to Ord at vende tilbage til et Emne, som jeg var inde paa forleden Dag —, at Kongemagten selv vilde være bedre tjent med, om der blev taget noget mere Hensyn til de gjentagne Gange udtalte Anskuelser fra Befolkningens Flertal. Det hedder i et Digt fra 1848, saavidt jeg erindrer:

„Naar Lidenne ere onde,
Kald, Konge! paa Din Bønde.
Han er vel graa og ringe,
Dog er han haard at tvinge.“

Det kunde være muligt, at det ikke var aldeles uheldigt, om man ogsaa for Dieblikket overveiede disse Ord. Jeg skal ikke trække Forhandlingen i Langdrag og derfor blot til Slutning udtale, at Grundloven jo desværre nu er udsat for forskjellige Fortolkninger. I tidligere Tid, i de første Aar efter vor Forfatnings Tilblivelse tror jeg, at Meningerne vare langt mere ensartede om Opfattelsen af Grundloven og i det Hele taget om Grundlovens Betydning. Jeg skal saaledes f. Ex. minde om en Udtalelse af en tidligere Rigsdagsmand, senere Embedsmand her ved Rigsdagen, som engang her i Kjøbenhavn holdt en Grundlovsstale, hvori han betoneede, at tidligere, nemlig før vi fik Friheden, havde Befolkningen ingen Indflydelse paa Ledelsen og Styrelsen af Anliggenderne, i Særleshed de finansielle Anliggender. Dengang kunde Regjeringen udskrive Statter, hvor den vilde, og hvormange den vilde, samt anvende dem, som den vilde, og Folket havde saa godt som ingen Kontrol dermed og ingen Magt imod Regjeringen. Nu var det derimod anderledes; nu havde Befolkningen faaet Magt ved Grundloven, og Udøvelsen af denne Magt var neblagt i Rigsdagens Haand. Det var Rigsdagen, der paa Folkets Begne skulde sørge for, at dets Ønsker og Villie bleve anerkjendte. Ved samme Leilighed, som denne Tale blev holdt, havde netop den ærede Ordfører for Finantsudvalget skrevet en meget smuk Grundlovsfang, hvori han sammenligner Grundloven med en ung Knægt, der var i Opvæxt, og han siger træffende om denne unge Knægt:

„Om han end falder lidt fersk og grøn,
Om lidt Barnagtighed ved ham hefter,
Det gjør slet Intet — thi han i Løn
Har, som Svend Felbing, faaet tolv Mænds Kræfter.
Ja, han har funden
Og tømt til Bunden
Den Tryllefaal, som var rent forvunden,
Med Friheds-Møst.“

Disse Ord og flere lignende af det ærede Medlem have skaffet ham Sympathi og et høit Navn hos den danske Befolkning. Nu er det jo knapt nok, at det ærede Medlem ser Kingene fra den Side, som han faar dem fra i vore første Frihedsdage. Om dette kommer deraf, at det